

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 641: Pháp Phá Trừ Ngã Chấp, Duy Chỉ Có Phật Điện Là Tinh Tế Và Tường Tận Nhất

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 054)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đạo lý vô ngã (chính là đạo lý, đạo lý của vô ngã), pháp phá trừ ngã chấp, duy chỉ có Phật điện là tinh tế và tường tận nhất. Đương nhiên phải đọc nhiều, tụng nhiều kinh luận Đại Thừa, quán sát sâu sắc, quán sát viên mãn, từ đó mới đắc được thâm giải và viên giải.】

Đạo lý vô ngã, các kinh luận của Pháp Tướng Tông giảng giải tinh tế nhất, thấu triệt nhất, bởi vì tông phái này giảng từ trên “Sự”, mọi người rất dễ hiểu. Kinh luận của Tánh Tông thì giảng từ trên “Lý”, nếu không phải là bậc thượng căn lợi trí thì không dễ gì ngộ nhập. Tướng Tông giảng từ trên “Sự”, Phật thường nói trong một cái búng tay có sáu mươi sát-na, trong một sát-na lại có chín trăm lần sanh diệt. Cái gì đang sanh diệt? Là sự sanh diệt của nghiệp nhân quả báo, một cái búng tay có sáu mươi sát-na, trong một sát-na có đến chín trăm lần sanh diệt. Tốc độ búng tay của chúng ta, đại khái một giây đồng hồ có thể búng bốn lần, lấy bốn nhân với sáu mươi rồi nhân tiếp cho chín trăm, thì trong một giây đồng hồ có đến hai lần của mười vạn tám ngàn (216.000) lần sanh diệt của nghiệp nhân quả báo. Tất cả mọi hiện tượng mà chúng ta nhìn thấy, chính là tướng tương tục về sự sanh diệt của nghiệp nhân quả báo, không phải là thật. Cho nên Phật nói với chúng ta, đây là trong kinh đã nói: “Phàm những gì có tướng, đều là hư vọng” (Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng), hết thảy pháp “ngay tự thể của nó vốn là không, trọn chẳng thể được” (đương thể tức không, liễu bất khả đắc). Đây là Tướng Tông giảng từ trên “Sự”, rất dễ hiểu! Nếu quý vị có thể nghe hiểu rõ ràng, suy ngẫm về đạo lý này, mới biết được thế nào là thực sự vô ngã. Chẳng những “Ngã” không có, mà “Pháp” cũng không có. Pháp cũng là do nhân duyên sanh, cũng là hiện tượng tương tục của chín trăm lần nghiệp nhân quả báo sanh diệt trong một sát-na, sự việc chỉ là như vậy mà thôi.

Làm gì có ngã? Không có ngã! Không có ngã, như vậy mới có thể thực sự buông xả được cái “Ta”. “Ngã” buông xả được rồi, thì đó là buông xả từ căn bản, buông xả triệt để. “Ngã” (cái ta) đều xả bỏ hết rồi, thì lấy đâu ra “Ngã sở” (cái của ta)? Ngũ dục lục trần là ngã sở, thấy đều buông xả hết. “Ta” còn chẳng có, vậy còn ai đi tham luyến những ngũ dục lục trần này nữa? Triệt để buông xả. Cho nên sự việc này, đích xác là trong tất cả mọi điển tịch của thế gian đều không có cách nói như vậy, duy chỉ có Phật pháp là nói được chi tiết, nói được minh bạch. Vì sao vậy? Bởi vì hiện tượng này là do Phật và các vị Đại Bồ Tát đích thân nhìn thấy được.

Người thế gian tại sao lại không nhìn thấy? Vì không có định công sâu đến như vậy; hay nói cho dễ hiểu, chúng ta không dùng từ “định công”, vì nói “định công” thì mọi người nghe rồi lại mê hoặc, mà nói là tâm của họ không được vi tế đến như vậy, nói như vậy sẽ dễ hiểu hơn. Người thế gian tâm thô, tâm của Phật Bồ Tát rất vi tế, vi tế đến tột cùng, nên những cảnh giới cực kỳ vi tế đó các Ngài đều nhìn thấy được. Hiện tượng một sát-na có chín trăm lần sanh diệt này, nếu không phải là cái tâm cực kỳ vi tế, thì làm sao mà nhìn ra được? Các Ngài đã nhìn ra được rồi. Giống như chúng ta xem phim điện ảnh, chúng ta nhìn lên màn ảnh, trên màn ảnh đích thực là từng tấm từng tấm phim đang được chiếu lên. Những người tâm thô như chúng ta không nhìn ra, thấy dường như đều là sự việc có thật, đang hoạt động ở trên đó. Nhưng nếu là người có nhãn quang nhạy bén nhìn vào, thì sẽ thấy từng tấm từng tấm, giống như xem những tấm phim dùng đèn chiếu vậy (máy chiếu thời xưa), từng tấm từng tấm đang được thay đổi. Người có tâm vi tế thì nhìn ra được, người tâm thô thì không nhìn ra. Chúng sanh trong lục đạo tâm thô, Tứ Thánh pháp giới tuy tâm có vi tế hơn một chút nhưng vẫn là thô; tâm của Pháp Thân Đại Sĩ thì vi tế rồi, các Ngài đã nhìn thấu được chân tướng của sự thật này, cho nên đã triệt để buông xả được cái ngã đó, không còn chấp trước nữa. Giống như những đạo lý và phương pháp này, Giang cư sĩ ở đây đã kiến nghị với chúng ta, phải đọc tụng nhiều kinh luận Đại Thừa, sau đó quan niệm của quý vị, cách suy nghĩ của quý vị sẽ thay đổi. Quán chính là quan niệm, sự quán sát của quý vị sẽ sâu sắc hơn, sự quán sát của quý vị sẽ viên mãn hơn, cách suy nghĩ, cách nhìn nhận của quý vị sẽ dần dần viên mãn và sâu sắc hơn. Được như vậy, sẽ đắc được thâm giải và viên giải, chẳng những đối với Phật pháp, mà đối với thế gian pháp quý vị cũng được thâm giải và viên giải. Cho nên Phật pháp thông đạt thì thế gian pháp hết thấy đều thông đạt.

Ở đây đưa ra một vài bộ kinh điển, như “Kinh Viên Giác”, “Kinh Lăng Nghiêm”, “Kinh Lăng Già”, “Kinh Địa Tạng”, “Tịnh Độ Ngũ Kinh”, thấy đều nên đọc nhiều. “Hoa Nghiêm”, “Pháp Hoa”, đây là những bộ kinh lớn, phân lượng quá đồ sộ. Nếu không thể đọc trọn hết, thì có thể đọc một loại. Nếu không thể đọc toàn bộ, thì có thể đọc vài phẩm. Giống như “Kinh Hoa Nghiêm” không thể đọc toàn bộ, đọc vài phẩm trong đó cũng được, thậm chí đọc một phẩm cũng rất tốt. Người xưa có rất nhiều vị đã chọn “Phổ Hiền Bồ Tát Hạnh Nguyên Phẩm”, đọc một phẩm thôi cũng đều tốt. Đây là nêu ra một vài bộ kinh Đại Thừa làm ví dụ. Thế nhưng nhất định phải đọc nhiều, không đọc nhiều thì sẽ không thể huân tập thành một thói quen tốt; nói cách khác, chúng ta sẽ không có sức mạnh để kháng cự lại với tập khí cũ, khi sự việc xảy đến trước mắt thì nó liền trở nên vô dụng, sức mạnh của Phật pháp không địch lại được nghiệp lực, nên nhất định phải đọc nhiều. Cho nên nói một bộ kinh niệm một vạn biến, hai vạn biến, hoàn toàn không phải là quá nhiều. Chỉ có thể nói là có hai vạn biến, thì công phu mới đắc lực, không có số lượng biến nhiều đến như vậy, quý vị lấy cái gì để kháng cự lại tập khí của chính mình! Tại vì sao khởi tâm động niệm đều là phiền não, đều là vọng tưởng? Đó là do tập khí. Sức mạnh Phật pháp của chúng ta không đủ, không địch lại được tập khí, thì vẫn là cái tâm luân hồi, vẫn là tạo nghiệp luân hồi, vậy thì thật là nguy to.